

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

3 sönd. i fastan

"Kampen mot ondskan"

Jesaja 59:14-17

Ef 6:10-18

Mark 5:24-34

Hon hade försökt allt utan att lyckas! Hon hade gått till många läkare och fått utstå mycket. När en läkare inte hade kunnat hjälpa så hade hon gått till nästa. Och så vidare. Detta hade pågått i tolv år och till slut hade det kostat henne allt hon ägde.

Och det värsta för kvinnan var kanske inte sjukdomen i sig, utan den sociala stigmatisering som den orsakade. Hon led av oregelbundna blödningar vilket enligt Mose lag innebar att hon var rituellt oren. Hon var avsidestagen, utanför det vanliga umgänget. Rörde man henne fanns det en rädsla att bli smittad, folk gick i vida cirklar om henne.

Vad har då vi för inre blödningar? Som dräneras oss på livsenergi? Det kan vara synd, svagheter och andra problem. Självförvållade eller som vi är drabbade av utan egen förskyllan.

Kanske har vi som kvinnan försökt att lösa detta på alla möjliga sätt. Idag så erbjuds det ett brett spektrum av personer som vill lösa våra problem. Självhjälpsböcker, livscoacher eller personliga tränare. Detta behöver kanske inte vara något fel, men det var nog inte fel av kvinnan att hon sökte upp läkare för sina problem heller. Men om man bär på andra, djupare och inre andliga problem så hjälper det inte mycket att försöka bota detta på ett ytligt sätt. Man har kanske ett anligt bekymmer och går till fel person för att lösa problemet. Säkert finns det de som har lagt ut mycket pengar på detta, beredd att offra mycket och ofta blivit besvikna.

Den här kvinnan kom slutligen till Jesus. Som en sista utväg när hon hade bränt alla sina tillgångar. Nog är det lite typiskt, men gör vi inte likadant själva. Vi försöker först med allt annat innan vi kommer till Jesus. Bara om inget annat fungerar så frågar vi honom. Man kan ju alltid fundera över: varför kom vi inte till Jesus först av allt?

Kvinnan är nu desperat, det förstår vi. Hon tränger sig fram i folksamlingen, hon som normalt inte fick röra vid någon annan. Säkert fick hon många ogillande blickar och åthutningar. Men hon ger sig inte, hon armbågar sig fram till Jesus. Övertygad om att om hon bara fick röra vid hans kläder så skulle hon bli hjälpt. Det är inte mycket hon begär, hon är inte ute efter ett storslaget under som drar uppmärksamheten till sig. Hon rusar inte fram ropande: "Jesus förbarma dig". Nej, hon närmar sig honom diskret, bakifrån, fullt nöjd med att bara få röra vid spetsen av hans mantel.

Men Jesus märker vad som sker. "Vem rörde vid mina kläder?" Vi förstår lärjungarna reaktion: folk trängde sig på, det var ju massor av folk som rörde vid honom.

Men vi kan röra vid varandra på så olika sätt, med så olika avsikter. Kvinnans avsikt var att hon ville bli botad, hon ville bli helad, det var därför hon kom till Jesus för att röra vid honom.

Och det var alltså bara hon som blev hjälpt! Av alla som trängde sig på så var det bara hon som fick del av den kraft som gick ut ur Jesus. Allt berodde på vilken avsikt man hade när man närmade sig honom.

Två olika personer som närmar sig Jesus, var och en från sitt håll, kan ha helt olika upplevelser av detta. Den ena märker ingenting och förstår inte vad det är för märkvärdigt med honom. Den andre blir förändrad för livet. Allt beror på vilken avsikt man har. Vad det är man söker, vilket behov man har.

”Din tro har hjälpt dig.” Det är inte första gången som Jesus säger detta till människor som han just botat. ”Din tro har hjälpt dig.” Ändå är det ju hela tiden Jesus som har stått för botandet. I det här fallet gick det ut kraft från honom som helade kvinnan. Vad hade kvinnans tro med saken att göra?

Ja, vad är det för tro som det handlar om? Det handlar ju inte om någon tro på sig själv. Kvinnan trodde inte ett ögonblick att hon skulle kunna hjälpa sig själv. Istället handlar det om den tro som förde henne till Jesus. Och vad får henne att gå till honom? Vad är det som driver henne?

För det första var det en djup inre nöd, en längtan efter helande. Och för det andra en erfarenhet av att ingenting annat hjälper. Kvinnan hade passerat genom hela vårdsvängen, provat alla möjliga preparat och plågsamma behandlingsmetoder, utan att något hjälpt.

Så när hon kom till Jesus så hade hon inget att förlora, eftersom hon redan förlorat allt. Jesus blev hennes sista halmstrå som hon grep efter, hennes sista hopp. Men om hon inte hade sett Jesus som en möjlighet till helande för henne, så hade hon ju inte kommit till honom. Det var således hennes tro som förde henne till honom. Hur bräcklig denna tro än var så var det den som hjälpte henne. Även om det för henne bara handlade om en chansning att ”man kan ju alltid försöka, det kostar ju inget att röra vid hans kläder” så var det denna tro som hjälpte.

Det är ju också så tron innerst inne ser ut. Det är en hjälplös människa som sträcker fram sina händer mot Jesus. Hjälplös men utan att man resignerat. Kvinnan var både sjuk och förtvivlad men hennes tro och tillit till Jesus förändrade allt. Hon blev botad från sitt onda, och Jesus uppmanade henne att ”gå i frid”.

Jesus vill även bota oss från vårt onda. Våra inre blödningar kan variera, det kan handla om olika saker. Men den som kan hjälpa är en och densamma. Han kan hjälpa om vi har den tro som bär oss till honom.

För en del av oss kan det vara att vi provat allt annat och Jesus blir det sista halmstrået som vi griper efter. Men även om han är sista utvägen så finns han där och väntar på dig.

Gå i frid sa han till kvinnan. Det ligger en stor kraft i de orden. Hade hon inte kommit till Jesus den dagen hade hon inte fått höra dem.

Samma ord vill han säga till dig när du närmar dig honom, för att ta emot hans hjälp, ta emot honom själv under bröd och vin. ”Gå i frid, du är botad från ditt onda”.